

Att - iförd blå "smurfkläder" och med blodstänk i håret - försöka få någon fart på kärlekslivet kan verka direkt hopplöst, skriver LT:s krönikör Anna Pamuk, som ändå till slut fann sitt livs kärlek på veterinärkliniken.

FOTO: ADAM IHSE / TT

Blå "smurfkläder" är sällan framgångsrika i jakten på kärlek

Det här med att vara veterinär är inte alltid så glamouröst. Det går egentligen ut på att vara oöm, praktisk och hygienisk. De dagar kajalpennan och mascaran faktiskt åker fram kan du ge dig sjutton på att en glad rottweiler ger dig en slick - i hela ansiktet. Plötsligt inser du att hundens sekunderna innan har slickat sig ivrigt kring analöppningen och sedan att du nu har mascara bokstavligen i hela ansiktet. Ja, de stunder vi veterinärer är lediga och bär finkläder (som inte ser ut som de är ärvda av en smurf) händer det ofta att djurägare förvånat utbrister "nä men är det du?", när de möter oss på stan.

Det kräver alltså en del för att upptäcka en potentiell dejt i en veterinär i sin yrkesroll. För de som nu ser till ytan. Och det gör ju de flesta - i alla fall till att börja med.

Jag minns särskilt en gång för många år sedan då en kollega hade ordnat en blind dejt åt mig. Bara själva ordet får mig att få rysningar, men med kollegans stora övertalningsförmåga hade jag i alla fall sagt ja. Jag var ung, singel och varför inte? Dagen för dejten var fullspäckad och jag arbetade hårt bara för att få en lugn halvtimme tillgodo innan den tilltänkta middagen. Lite mascara och fräscha kläder så skulle jag bli som ny. Klockan hade hunnit bli mycket när jag skickat hem min sista patient. Jag hoppade igenom duschen och gjorde mig i ordning. När jag var på väg ut från kliniken kommer en kvinna springande med en liten norrbottenspets i famnen. "Hjälp - han blöder ur rumpen", sa hon.

Efter en snabb undersökning kunde jag dels konstatera att blödningen orsakades av en sprucken analsäck och dels att patienten hade ont. Här behövdes både lugnande och smärtstillande. Medan hunden blev trött pratade jag med matte samtidigt som jag nervöst sneglade på klockan. Jag skulle bli ordentligt sen.

Analsäckarna är, för er som inte vet det, två doftkörtlar precis invid analöppningen. De av-

Klockan hade hunnit bli mycket när jag skickat hem min sista patient. Jag hoppade igenom duschen och gjorde mig i ordning...

ger ett stinkande sekret i små portioner då hunden bajsar - som en doftmarkering. Ibland blir de inflammerade och kan av rent övertryck spricka utåt.

Med hunden lugnad på bordet och lokalbedövning kring anus skred jag till verket. Jag klämde och spolade försiktigt ur körtlarna med mitt ansikte nära analöppningen. Plötsligt gjorde hunden en ansats att resa sig upp. Instinktivt klämde jag till och strålen med analsäckssekret hamnade i mitt hår, i mitt ansikte och trots skyddsrock på mina fina kläder. "Hoppsan", sa matte.

I bilen på väg från blinddejten kunde jag konstatera att min tilltänkta match inte blev någon match - från något håll. Föremålet i fråga var föga intresserad av den bleka kvinna i smurfkläder som satt mitt emot honom (något annat ombyte än rena klinikkläder hade jag inte) och utbrast efter att under hela middagen ha suttit och vädrat "Vad är det egentligen som luktar?" Ändå hade jag lite akut tvättat håret i vårdande havremjölsschampo för särskilt smutsiga hundpälsar.

Många år senare kom det akut in en djurägare bärande på en pointer med en ful sårskada. Hunden hade enligt uppgift hoppat genom en

glasruta och nosen var nästintill kluven. Efter en del svett och blodstänk över mig och rummet hade jag slutligen sytt ihop den stackars hundens nos med ett gott resultat. Med stränga instruktioner om konvalescens och förmaningar kring framtida möten med glasrutator skickade jag husse till apoteket. Jag förklarade slutligen att hundens röda Rudolf nos skulle svälla av inom några dagar. Innan husse gick vände han sig mot mig med ett stort flin och sa: "Du kanske ska titta dig själv i spegeln".

Ja - mitt ansikte var rödprickigt, kinderna blossande och håret stod likasom uppåt och åt sidan på grund av operationsmössan. Som pricken över i var kläderna också rödprickiga med svettfläckar lite här och var. Jag suckade och fortsatte jobba. Några veckor senare ringde husse upp mig och bjöd ut mig på middag. I dag är han sedan flera år min man och mitt livs kärlek.

Så dömer inte oss veterinärer för våra bleka ansikten och våra fula, hygieniska och praktiska smurfkläder. Om du vågar se bortom vårt yttre och den diffusa doft av analsäckar och hundbajs som vi ibland, trots god hygien, bär är vi veterinärer faktiskt helt normala människor.

Anna Pamuk

anna@fjallveterinaren.se